

MAGAM TALÁN KÖZÉPRE ÁLLOK

Daróczy Zsuzsa Pilinszky-estje. A színésznő nem Pilinszky-verseket mond, még kevésbé szaval, hanem Pilinszky János versei alapján közöl, fejez ki egy állapotot, amely éppen úgy vagy még inkább jellemző lehet rá, mint a költőre. Ez az est: önvallomás. Nemcsak saját vagy sajátos olvasatát adja így Daróczy Zsuzsa Pilinszky János költészetének, hanem úgy lényegíti magáévá a verseket, hogy azok egy életérzés drámai kifejezésévé lesznek. Nem versösszeállítás, hanem monodramát hallunk. Már-már új művet, amely a Pilinszky-verseket, -sorokat úgy rendezi, foglalja magába, hogy érezzük, hogyan jut el a fizikai bezártság okozta kétségbeeséstől — a játéktérül kapott egyetemi előadóterem katedrájának egyik végétől a másikig fut az ide-oda értelmetlen, állandó pályára ítélt, kitörni képtelen kitarással, lihegve, fájdalmasan itt is, ott is falba ütközve mígnem erőtellenül a földre zuhan — a fokozatosan tisztuló, artikulálatlan közlésen, eszmélő önkifejezésen és az érzelmeit, a már-már

önpusztulásig lázasodó reménytelenséget végtelenül pontosan megfogalmazó (ehhez kell a mérnöki pontosságú költői szó!) beszéden át a magyart angolra váltó előadászáró sorokig, melyeket a nézőtér mellett kifutva, menekülve mond, üvölt a színésznő egyszerre felszabadultan és reményvesztett bizonytalansággal, míg utána csak egy édesbús dallam marad a levegőben, felettünk. Drámai hangulattanulmány, amely szerint a bezártság fizikai korlátai legyőzhetőek, a lelkiek azonban nem, illetve ezek átlépése, áttörése csak látszólagos. Kedélystudium, amelyet éppúgy a sajátunknak érezhetünk, mint ahogy elutasíthatunk, hatása alá kerülhetünk, de érdektelenül, idegenül is szemlélhetünk, az azonban vitathatatlan, hogy végig gondolt, megéltésében intenzív. Akkor is, ha nyilván valamennyien másként (is) olvassuk Pilinszky verseit. De biztos: Daróczy Zsuzsa olvasata művészileg és emberileg szuverén, tette válva áll előttünk.

G. L.

TELEVÍZIÓ

RÉZTROMBITÁS REKLÁM

A kritikus feladata, hogy állást foglaljon, értelmezzen és értékeljen, de ne magyarázkodjon. És most mégis magyarázkodással kell kezdeni. Elsősorban azért, mert szeretné elhíttetni, hogy éppúgy örül az újvidéki stúdió nagy nemzetközi sikerének, a monte-carlói Armad Lanoux-díjnak, mint megannyi tévénézőnk, de — be kell őszintén vallani — csalódott is a díj kapcsán túlságosan is felmagasztalt tévéfilmben. Csalódott, mert a Vlada Mićunović forgatókönyve alapján készült és a Petar Ljubojev rendezte tévéfilm, a *Mladen Dražetić levelező színháza*, bármennyire is